

P6_TA(2008)0093

"Hälsokontroll" av den gemensamma jordbrukspolitiken

Europaparlamentets resolution av den 12 mars 2008 om "hälsokontrollen" av den gemensamma jordbrukspolitiken (2007/2195(INI))

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

- med beaktande av meddelandet till Europaparlamentet och rådet av den 20 november 2007 med titeln "Förberedelser inför "hälsokontrollen" av reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken" (KOM(2007)0722),
- med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1782/2003¹ av den 29 september 2003 om upprättande av gemensamma bestämmelser för system för direktstöd inom den gemensamma jordbrukspolitiken och om upprättande av vissa stödsystem för jordbrukare,
- med beaktande av sin ståndpunkt av den 11 december 2007 om förslaget till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1782/2003 och förordning (EG) nr 1698/2005 om stöd för landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU)²,
- med beaktande av sin resolution av den 25 oktober 2007 om stigande priser på foder och livsmedel³,
- med beaktande av sin ståndpunkt av den 26 september 2007 om förslaget till rådets förordning om undantag från förordning (EG) nr 1782/2003 när det gäller arealuttag för år 2008⁴,
- med beaktande av sin ståndpunkt av den 14 februari 2007 om förslaget till rådets förordning om fastställande av bestämmelser för frivillig modulering av direktstöd enligt förordning (EG) nr 1782/2003 och om ändring av förordning (EG) nr 1290/2005⁵,
- med beaktande av sin resolution av den 8 juni 2005 om politiska utmaningar och budgetmedel i ett utvidgat EU 2007–2013⁶,
- med beaktande av det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006 mellan Europaparlamentet, rådet och kommissionen om budgetdisciplin och sund ekonomisk förvaltning⁷, särskilt bilagorna I och III och deklARATIONERNA 3 och 9,
- med beaktande av akten om villkoren för Republiken Tjeckiens, Republiken Estlands, Republiken Cyperns, Republiken Lettlands, Republiken Litauens, Republiken Ungerns,

¹ EUT L 270, 21.10.2003, s. 1. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 146/2008 (EUT L 46, 21.2.2008, s. 1).

² Antagna texter, P6_TA(2007)0598.

³ Antagna texter, P6_TA(2007)0480.

⁴ Antagna texter, P6_TA(2007)0411.

⁵ EUT C 287 E, 29.11.2007, s. 341.

⁶ EUT C 124 E, 25.5.2006, s. 373.

⁷ EUT C 139, 14.6.2006, s. 1.

Republiken Maltas, Republiken Polens, Republiken Sloveniens och Republiken Slovakien anslutning till de fördrag som ligger till grund för Europeiska Unionen och om anpassning av fördragen¹,

- med beaktande av rådets beslut av den 22 mars 2004 om anpassning av akten om villkoren för Republiken Tjeckiens, Republiken Estlands, Republiken Cyperns, Republiken Lettlands, Republiken Litauens, Republiken Ungerns, Republiken Maltas, Republiken Polens, Republiken Sloveniens och Republiken Slovakien anslutning till de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen och om anpassning av fördragen, till följd av reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken²,
- med beaktande av Europeiska rådets mandat till Europeiska kommissionen beträffande jordbruksförhandlingarna i Europeiska rådets slutsatser inför WTO:s tredje ministerkonferens den 26 oktober 1999,
- med beaktande av artikel 33.2 i EG-fördraget, som överfördes i oförändrad form till Lissabonfördraget,
- med beaktande av artikel 45 i arbetsordningen,
- med beaktande av betänkandet från utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling och yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet (A6-0047/2008), och av följande skäl:
 - A. Jordbruket utgör tillsammans med livsmedelsindustrin nedströms en av de största ekonomiska näringarna i EU, är avgörande för EU:s livsmedelssäkerhet och deltar i allt större utsträckning i utformningen av energisäkerheten.
 - B. En gemensam jordbrukspolitik (GJP) i EU som baserar sig på en ekonomisk, ekologisk, social och europeisk jordbruksmodell som garanterar hållbarhet och livsmedelssäkerhet kommer att vara nödvändig även i framtiden. Ändå måste den framgångsrika reformen fortsätta, inklusive ett ytterligare stärkande av landsbygdsutvecklingen.
 - C. I framtiden bör man inom den gemensamma jordbrukspolitiken verka för att avlägsna de hinder som i dagens läge existerar för unga jordbrukares möjligheter att bedriva jordbruksverksamhet genom att införa generationsväxling som en av prioriteringarna.
 - D. Att minska byråkratin inom jordbrukssektorn genom öppna, enkla och mindre omständliga förfaranden skulle leda till minskade kostnader för jordbruksföretag och -producenter samt en minskad administrativ börda.
 - E. En gemensam europeisk jordbrukspolitik måste utformas så att den råder bot på stora skillnader i jordbruks- och regionalstrukturen och samtidigt finner svar på nya utmaningar, såsom klimatförändringar, mark- och vattenskydd, större öppning mot världsmarknaden och tillhandahållande av biomassa, råvaror och förnybar energi. Den gemensamma jordbrukspolitiken måste därför förfoga över tillräckliga medel och bibehålla de ursprungliga mål för denna politik som nyligen bekräftats i Lissabonfördraget. Dessa mål skulle kunna sammanfattas som målet att producera

¹ EUT L 236, 23.9.2003, s.33.

² EUT L 93, 30.3.2004, s. 1.

hälsosamma livsmedel av hög kvalitet som garanterar alla europeer leveranser till rimliga priser och som gör det möjligt att bibehålla jordbrukarnas inkomstnivå.

- F. Vid alla framtida förändringar av den gemensamma jordbrukspolitiken bör man ta hänsyn till den särskilda situationen i utvecklingsländerna, i synnerhet i de minst utvecklade länderna, och undvika att äventyra produktionen och saluföringen av jordbruksprodukter i sådana länder.
- G. Systemet med direktstöd har framgångsrikt reformerats tre gånger sedan 1992, och alla viktiga marknadsordningar, med undantag för mjölksektorn, har sedan 2004 reformerats på ett grundläggande och långtgående sätt.
- H. Samtliga industriländer har en jordbrukspolitik. Nya omständigheter, såsom världens ökande befolkning, klimatförändringar, ökande energibehov, minskning av prisstöden och ökande öppning mot världsmarknaden leder å ena sidan till högre marknadspriser för jordbruksprodukter inom EU och å andra sidan till påtagligt större fluktuationer i avkastning och större prisvolatilitet. Det är därför ännu mer nödvändigt än tidigare att upprätthålla den gemensamma jordbrukspolitiken.
- I. Livsmedelssäkerhet (både kvantitativt och kvalitativt sett) är ett av de viktigaste målen inom den gemensamma jordbrukspolitiken, vid sidan av bevarandet av ekosystemen. Utan livsmedelssäkerhet finns det ingen sund och hållbar produktion eller värdestegring av områdena i hela unionen.
- J. EU har gjort stora ansträngningar för att minska jordbruksavgifternas andel av den sammanlagda budgeten, vilket lett till att dessa avgifter sjunkit från nästan 80 procent under 1980-talet till 33 procent i slutet av nuvarande budgetram, samtidigt som den totala jordbruksarealen har ökat med 37 procent sedan 2003 till följd av anslutningen av nya medlemsstater.
- K. Stats- och regeringscheferna lämnade vid toppmötet i Berlin ett löfte om garantin för de totala utgifterna för den gemensamma jordbrukspolitikens första pelare fram till 2013.
- L. I anslutningsakten från 2004 beviljas undantag från tillämpningen av vissa av GJP:s bestämmelser i de nya medlemsstaterna för att kompensera för de lägre direktstöden.
- M. I vissa regioner finns det inga alternativ till vissa traditionella produktionsformer inom jordbruket, som ofta är den främsta jordbruksverksamheten i dessa regioner och därför under alla omständigheter måste bevaras och stödjäs av miljö- och regionalpolitiska skäl och för att upprätthålla det ekonomiska och sociala nätverket. Den gemensamma jordbrukspolitiken spelar en viktig roll som ett instrument för ekonomisk utveckling och för skapande av sysselsättning framför allt i de så kallade konvergensregionerna där jordbruks- och djuruppfödningens verksamhet brukar vara omfattande.
- N. De europeiska jordbrukarna bör garanteras stabilitet så att deras förväntningar inte sviks och deras investeringar inte går förlorade. Inom vissa sektorer bör tillsynssystemen tillåta framförhållning på medellång och lång sikt.
- O. EU-lagstiftaren måste undvika diskriminering av EU:s jordbrukare och djuruppfödare både inom EU och gentemot deras konkurrenter från tredjeländer eller åstadkomma lika möjligheter för de europeiska jordbrukarna och djuruppfödarna ("level playing field")

genom lämpliga instrument. Man bör i synnerhet se till att de normer för kvalitet, hälsa, miljö, djurens välfärd m.m. som är obligatoriska för unionens jordbrukare även respekteras av alla som exporterar jordbruksprodukter till EU.

- P. I artikel 33 i EG-fördraget uppställs målen för den gemensamma jordbrukspolitiken. Förutsatt att samtliga medlemsstater ratificerar Lissabonfördraget kommer alla viktiga rättsliga och budgetära beslut om den gemensamma jordbrukspolitiken att kräva parlamentets samtycke.
- Q. Att trygga livsmedelssäkerheten för EU:s medborgare är en prioritet; detta kan bäst uppnås genom en kombination av stöd till livsmedelsproduktion i EU och import som sker i enlighet med WTO:s regler. En sådan tryggad livsmedelssäkerhet är även beroende av EU:s bidrag till uppbyggnaden av världslagren (som idag är oerhört låga), vilket gör det möjligt för EU att inte bara skydda sig självt mot livsmedelsbrist utan även att ta ansvar för en tryggad livsmedelssäkerhet i världen.
- R. En mer omfattande analys bör göras av marknadsutvecklingen och dess återverkningar på den inre marknaden på ett sådant sätt att hänsyn tas till den internationella prissituationen och råvaruproduktionen.

Inledning

1. Europaparlamentet anser att man bör stödja ett hållbart, konkurrenskraftigt och multifunktionellt jordbruk som innebär att särdragen hos varje sektor och produktionsområde bibehålls, och vars grundläggande mål är att försörja befolkningen med en tillräcklig mängd hälsosamma och säkra livsmedel till rimliga priser.
2. Europaparlamentet anser att reformen av GJP från 2003 i väsentliga delar var en stor framgång, eftersom den tydligt har ökat GJP:s öppenhet och effektivitet samt jordbrukarnas egenansvar och marknadsorientering, och anser att denna process måste fortsätta, förutsatt att man respekterar stats- och regeringschefernas överenskommelse från 2002 om att bibehålla jordbruksanslagen inom den första pelaren på samma nivå fram till 2013. Däremot måste förvaltningen av GJP samt många EU-direktiv och EU-förordningar med konsekvenser för jordbrukarna tydligt förenklas, för att avlasta jordbrukarna. Denna förenkling får emellertid inte leda till en åternationalisering av GJP eller till en större nedskärning av stöden till de europeiska jordbrukarna.
3. Europaparlamentet anser att ett avskaffande av all reglering inom ramen för de gemensamma organisationerna av marknaderna inte är politiskt önskvärt, eftersom, såsom den nuvarande situationen visar, de europeiska lagren och världslagren befinner sig på en oerhört låg nivå, vilket får negativa konsekvenser för konsumenternas köpkraft och jordbrukarnas inkomster samtidigt som det uppmuntrar till spekulation. Parlamentet betonar dessutom att det behövs instrument som motverkar en eventuell konjunktursvängning och för att hantera de risker som uppstår i samband med hälsokriser eller naturkatastrofer, något som sker allt oftare till följd av klimatförändringarna.
4. Europaparlamentet välkomnar därför de tekniska anpassningar som framgår av kommissionens ovannämnda meddelande som syftar till att garantera att reformen från 2003 fungerar. Parlamentet uppmanar kommissionen att garantera den grundläggande ekonomiska principen om stabilitet inom GJP.

5. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att med hänsyn till framtida reformer göra en kostnads-nyttanalyt av GJP med avseende på livsmedelssäkerhet, självförsörjning och bevarande av landsbygdssamhällen. Parlamentet uppmanar kommissionen att göra en undersökning av hur stor kostnad som ökningen av livsmedelspriserna till följd av den ökade internationella efterfrågan innebär för konsumenterna, i jämförelse med den kostnad som den nuvarande jordbrukspolitiken orsakar medborgarna.
6. Europaparlamentet anser att utmaningen för EU vad gäller WTO-förhandlingarna är att anpassa sig till framtida begränsningar på ett sätt som maximerar välfärden inom EU. Parlamentet betonar att det är upp till EU att göra det bästa av den flexibilitet som finns, t.ex. i fråga om "känsliga produkter". Parlamentet understryker dock att en förutsättning för ett WTO-avtal om jordbruk är att nå en överenskommelse om immateriella rättigheter rörande geografiska beteckningar och ett erkännande av icke-kommersiella intressen som ett importkriterium.
7. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att inom ramen för de pågående WTO-förhandlingarna beakta de särskilda egenskaper som kännetecknar jordbruksproduktionen i egenskap av livsmedelstillverkningssektor och ett strukturelement för territoriell jämvikt, miljöskydd och upprätthållande av livsmedelssäkerheten på lämpliga kvantitativa och kvalitativa nivåer.
8. Europaparlamentet anser dock att EU även i framtiden måste förfoga över tillräckliga instrument för att kunna vidta förebyggande åtgärder mot marknads- och försörjningskriser inom jordbruks- och hälsosektorn.
9. Europaparlamentet understryker behovet av att på ett effektivt sätt och med hjälp av – finansiella eller andra medel erkänna jordbrukets roll i produktions-, miljö- och landsbygdshänsen.
10. Europaparlamentet stöder principiellt införlivandet av allmänna mål i den gemensamma jordbrukspolitiken, särskilt livsmedelssäkerheten, den territoriella sammanhållningen och skyddet för konsumenter, miljö, klimat, djur, förnybara energier och biologisk mångfald. Detta måste dock ske inom ramen för en hållbar utveckling som kombinerar ekonomisk utveckling, bevarande av naturliga miljöer och resurser, värdestegring av områden och social jämvikt. Parlamentet påpekar dock att stats- och regeringscheferna bekräftade målen för den gemensamma jordbrukspolitiken genom att föra över innehållet i artikel 33 från EG-fördraget i Lissabonfördraget som undertecknades den 13 december 2007.
11. Europaparlamentet betonar att integrationen av de allmänna målen i GJP inte får äventyra produktionen av jordbruksprodukter och djuruppfödningen i EU:s bergsområden, mindre gynnade områden, yttersta randområden och öregioner, där produktionssystemet är extensivt och i stor utsträckning jordbruksprodukter och köttprodukter producerar för den lokala marknaden men även säljer sådana produkter till de nationella marknaderna i medlemsstaterna.
12. Parlamentet anser att om unionen inför strängare krav för jordbrukarna och producenterna i EU bör den även se till att samma krav uppfylls av alla som exporterar jordbruksprodukter till EU. Vid WTO-förhandlingarna måste EU därför ta hänsyn till dessa allmänna mål.

13. Europaparlamentet tillbakavisar en nedskärning av den totala budgeten inom den första pelaren för tiden fram till 2013. I en fas av snabba omvälvningar av jordbruksmarknaderna och pågående reformer som kommit halvvägs har jordbrukarna ett stort och överhängande behov av tillförlitlighet och säkerhet och i synnerhet respekt för de beslut som fattades 2003.
14. Europaparlamentet förkastar när det gäller direktstöd all diskriminering på grund av företags storlek eller deras juridiska form. Parlamentet erkänner dock samtidigt att all omfördelning av stöd inom den första pelaren måste bygga på en helhetsbedömning av stödets konsekvenser för den sociala och regionala sammanhållningen, sysselsättning, miljö, konkurrenskraft och innovation.
15. Europaparlamentet kräver att enbart de jordbrukare som arbetar aktivt inom jordbruket ska få stöd.
16. Europaparlamentet påpekar att kommissionens ovannämnda meddelande fäster alltför litet uppmärksamhet vid de problem, behov och utmaningar som jordbrukssektorn inom de 12 nya medlemsstaterna står inför, och kräver att man tar hänsyn till detta vid de förestående reformerna. Riktad tilläggsfinansiering för omstrukturering och modernisering bör också övervägas.

Direktstöd

17. Europaparlamentet anser att det även fortsättningsvis är helt nödvändigt att ha direktstöd som grundläggande inkomstgaranti inte bara vid marknadsstörningar utan även när det gäller jordbrukarnas tillhandahållande av kollektiva nyttigheter och som kompensation för EU:s i internationell jämförelse mycket höga normer för miljö, livsmedelssäkerhet och livsmedelsförsörjning, spårbarhet, djurskydd samt på det sociala området.
18. Europaparlamentet noterar dock att stödnivån inte alltid förefaller ligga i linje med de berörda jordbrukarnas insatser för att uppfylla villkoren, vilket är en följd av att stödet fortfarande i hög grad grundas på historiska utgifter.
19. Europaparlamentet kräver därför att kommissionen utarbetar en rapport som utvärderar de extra kostnader som jordbrukarna måste stå för att uppfylla villkoren för de allmänna normerna när det gäller miljö, djurens välbefinnande och livsmedelsäkerhet jämfört med deras främsta konkurrenter på världsmarknaden. Rapporten bör dessutom jämföra dessa kostnader med det faktiska direktstödet som jordbrukarna får. Rapporten bör vara tillräckligt specifik för de olika typerna av jordbrukare i de olika medlemsstaterna. Rapporten bör dessutom offentliggöras innan beslutsförfarandena för den gemensamma jordbrukspolitikerna efter 2013 inleds.
20. Europaparlamentet välkomnar kommissionens förslag om att tillåta mer flexibilitet för medlemsstaterna att på frivillig basis gradvis övergå till att frigöra direktstöden från historiska referensvärden och tillämpa ett enhetligt system. Kommissionen uppmanas att tillsammans med lagstiftningsförslaget redogöra för om det är möjligt för medlemsstaterna att på frivillig basis snabbare övergå till arealbaserade regionala eller nationella fasta bidrag inom de frikopplade stöden, eventuellt redan till 2013. De medlemsstater med fullständig (eller partiell) frikoppling som grundar sig på historiska utbetalningar kan behålla detta system fram till 2013. Parlamentet uppmanar kommissionen att genomföra en undersökning av vilka effekter arealbaserade bidrag

skulle medföra, särskilt för jordbruksföretag med intensiv djurhållning på en relativt liten areal.

21. Europaparlamentet betonar att man vid ett eventuellt beslut att övergå till den regionala modellen bör ta hänsyn till de svårigheter som uppstår på grund av de särskilda rättigheter som gäller för djurhållning, dvs. det faktum att många djuruppfödare inte har någon eller en mycket liten jordbruksareal samt att extensiv djurhållning i många regioner i EU grundar sig på den kollektiva användningen av offentlig betesmark som tillhör kommuner, samhällen eller staten.
22. Eftersom fler sektorer med tiden har integrerats i systemet med samlat gårdsstöd och det nu finns erfarenhet av att tillämpa systemet, anser Europaparlamentet att vissa genomförandebeslut och genomförandebestämmelser är onödigt stelbenta och komplicerade. Det verkar därför vara nödvändigt att på nytt fastställa regler, omfattning och administrativa rutiner för att underlätta systemets tillämpning i de stater som så önskar.
23. Europaparlamentet anser att frikopplingen av direktstödet i allmänhet har lett till en framgångsrik marknadsorientering för det europeiska jordbruket, på grund av högre inkomsteffekter och större valfrihet för jordbrukarna samt den med denna förbundna förenklingen av den gemensamma jordbrukspolitiken. Kommissionen uppmanas att skyndsamt driva på politiken med frikopplingen, såvida detta inte medför avsevärda socioekonomiska och /eller miljömässiga nackdelar i vissa regioner, särskilt de minst gynnade regionerna. Parlamentet konstaterar dock att ytterligare konsekvensbedömningar måste genomföras för att omfattande undersöka konsekvenserna av frikopplingen för vissa regioner, för produktionen och för marknaden för jordbruksmark.
24. Europaparlamentet anser att ett frikopplande av direktstödet från jordbruksproduktionen på lång sikt i allmänhet kan bidra till att minska det europeiska jordbrukets negativa miljökonsekvenser, under förutsättning att det åtföljs av ett ökat stöd för hållbara metoder inom landsbygdsutveckling.
25. Europaparlamentet påpekar att ytterligare frikoppling endast bör övervägas efter noggrann bedömning av potentiella följdverkningar, bland annat för balansen mellan olika jordbrukssektorer, den ökande risken för monokulturer och hotet mot de arbetsintensiva jordbrukssektorerna.
26. Europaparlamentet erkänner att situationen med djurrelaterade bidrag, inklusive mjölkbidrag, inte är jämförbar, med hänsyn till större marknadsstörningar, bland annat på grund av stigande foderpriser som drabbar vissa former för djurhållning inom EU särskilt hårt.
27. Europaparlamentet anser att avsevärda sociala, ekonomiska och miljöpolitiska nackdelar till följd av ändrade priser på insatsvaror hotar i vissa regioner vid fullständig frikoppling av djurrelaterade bidrag. Detta gäller till exempel bergsområden och andra regioner med särskilda svårigheter (öar, områden med torrt eller fuktigt klimat, yttersta randområden), där inga alternativ finns till den relativt arbetsintensiva djurhållningen. Dessa negativa konsekvenser är inte förenliga med målen i fördraget. I händelse av (partiell) frikoppling bör berättigandet av stöd grundas på tillförlitliga referensuppgifter.
28. Europaparlamentet är medvetet om den nyckelroll som djurhållningen spelar för det

europiska jordbruket, särskilt i vissa länder och regioner med intensiv djuruppfödning, och anser därför att det är motiverat att för närvarande delvis behålla kopplade djurbidrag. Parlamentet erkänner den mycket viktiga roll som dessa framgångsrika jordbruksföretag spelar för den regionala ekonomin och påminner om att artiklarna 47-50 i förordning (EG) nr 1782/2003 innehåller en lösning för den intensiva djurhållningen som bör undersökas ytterligare när det gäller tiden efter 2013.

29. Europaparlamentet anser dock att dessa åtgärder inte är tillräckliga. Parlamentet välkomnar därför, som ett första steg i rätt riktning, den planerade ändringen av artikel 69 i förordning (EG) nr 1782/2003 (härefter artikel 69). Parlamentet konstaterar dock att detta instrument inte bör användas som ett dolt sätt att införa frivillig modulering och ytterligare förstärka den andra pelaren. Vidare bör detta instrument inte leda till att den GJP åternationaliseras, och de lika villkor som råder för alla medlemsstater bör respekteras så mycket som möjligt.
30. Europaparlamentet kräver att medel på grundval av artikel 69 i främsta rummet ska frigöras för åtgärder som främjar den territoriella sammanhållningen och stärker enskilda sektorer, framför allt för åtgärder som förhindrar att man lägger ner jordbruksproduktion och i synnerhet djurhållning i områden, där detta skulle kunna leda till avsevärda nackdelar för natur, landskap eller den regionala utvecklingen (särskilt i bergsområden och våtmarker och områden som lider vattenbrist, andra särskilt missgynnade områden samt vid vallodlingar på extrema platser), åtgärder som främjar omstrukturering och en stärkning av nyckelsektorer i jordbruket (t.ex. mjölk- och köttboskap, får) och arealrelaterade miljöåtgärder (t.ex. ekologiskt jordbruk), som hittills inte ingått i den andra pelaren, samt riskhantering.
31. Europaparlamentet anser att 12 procent av direktstöden per medlemsstat kunde beviljas på frivillig basis på grundval av den nya artikel 69 som ska omdefinieras, om inte en konsekvensanalys uppvisar andra resultat.
32. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att lägga fram förslag till gemensamma regler om medlemsstaternas tillämpning av artikel 69, för att så långt det går undvika handelshinder och snedvridning av konkurrensen. Detta bör om nödvändigt göras inom ramen för den gemensamma organisationen av marknaden. Parlamentet kräver vidare att alla åtgärder som gäller tillämpning av artikel 69 meddelas kommissionen. Parlamentet kräver slutligen att kommissionen utarbetar en konsekvensbedömning som bifogas lagstiftningsförslaget.
33. Europaparlamentet anser att åtgärder som syftar till att stärka enskilda sektorer på lång sikt i princip ska finansieras ur den första pelaren. Parlamentet anser därför att kommissionen grundligt måste utvärdera hur den reviderade artikeln 69 tillämpats då den förbereder reformen efter 2013.
34. Europaparlamentet uppmanar dessutom kommissionen att senast den 30 juni 2010 presentera en rapport, där man på ett omfattande sätt beskriver hur gemenskapens produktion av vegetabiliska produkter samt djurhållningen i EU med hänsyn till multifunktionalitet och regionala aspekter (bergsområden, mindre gynnade områden och små öområden bland annat) långsiktigt kan säkras. Rapporten bör också behandla i vilken utsträckning man genom frikopplade, indirekta stödåtgärder, såsom genom premier för omfattande ängsmark, en särskild betalning för mjölk- och köttproduktion, genom premier för stall som uppförts och utrustats i enlighet med gemensamma djurskydds- och

miljönormer eller genom särskilda instrument för krishantering, på ett effektivare och mer målinriktat sätt kan uppnå GJP:s mål också med avseende på hållbarhet och sociala aspekter. Med beaktande av de särskilda behov som gäller för regioner med intensiv djurhållning understryker parlamentet att rapporten måste besvara frågan om huruvida, eller i vilken omfattning, kopplade premier för djurhållning eller lösningar i linje med sådana som föreslås i artiklarna 47–50 i förordning (EG) nr 1782/2003 kommer att behövas även efter 2013.

35. Europaparlamentet rekommenderar att de nya medlemsstater som så önskar ska kunna använda det förenklade systemet för enhetlig arealersättning (SAPS) fram till 2013. Parlamentet uppmanar kommissionen att se över om användningen av SAPS ytterligare kan förenklas genom en ändring av bestämmelserna om stödberättigade arealer.
36. Europaparlamentet anser att alla budgetanslag som öronmärkts för genomförandet av GJP men som sparats eller inte har använts bör utnyttjas inom ramen för GJP.
37. Europaparlamentet anser att direktstöd kan behövas även efter 2013, men att detta bör grundas på nya objektiva kriterier, särskilt arbetstillfällena som skapas direkt genom jordbruksföretag, eller bör utvecklas starkare i riktning mot en belöning av jordbrukare för landförvaltning eller ersättning för bestämda allmännyttiga insatser eller särskilda standarder, inklusive djurskyddsstandarder. I detta sammanhang bör man även se över de stora skillnaderna i de regionala arealersättningarna i Europa och även undersöka hur ändamålsenliga skillnaderna i anslagen till den andra pelaren är. Parlamentet uppmanar kommissionen att föreslå lämpliga åtgärder som garanterar att fullt direktstöd endast ska beviljas personer och företag som faktiskt också arbetar inom jordbruket.

Förenkling/tvårvillkor och marknadsorientering

38. Europaparlamentet stöder en gradvis integration, efter en lämplig utfasningsperiod, av mindre produktionsbaserade betalningssystem som innebär stora administrativa bördor (torrfoder, hampa, lin, potatisstärkelse) inom systemet för enhetliga arealersättningar, såvida inte detta skulle medföra avsevärda socioekonomiska och/eller miljömässiga nackdelar för vissa regioner. I den utsträckning som detta behövs av regionalpolitiska skäl bör man planera kompletterande åtgärder enligt artikel 69. Parlamentet uppmanar kommissionen att genomföra fallstudier av de ekonomiska och regionala konsekvenserna som visar att detta är en lämplig lösning och fastställer den tidsram som genomförandet kräver. Parlamentet betonar att frikoppling inte får hota de berörda produktionsformernas existens.
39. Europaparlamentet stöder ett omgående avskaffande av arealuttaget, vilket har förlorat sin mening som mängdstyrningsinstrument i ett system med frikopplat direktstöd och dessutom innebär stora administrativa bördor, och en omvandling av arealstöd till vanligt stöd.
40. Mot bakgrund av en minskning av arealuttagen till följd av den ökade efterfrågan på jordbruksprodukter anser Europaparlamentet att åtgärder inom den andra pelaren eller en förändring av definitionen för bevarande av god jordbrukshävd och goda miljöförhållanden (GAEC) som underlättar utvecklingen av den biologiska mångfalden avseende vilda djur och deras livsmiljöer skulle kunna göra det möjligt för medlemsstaterna att bättre och mer målinriktat uppnå eventuella miljörelaterade fördelar som följer av arealuttagen, såsom binas pollinering av grödor.

41. Europaparlamentet kräver att bidraget för energigrödor gradvis avskaffas under loppet av en utfasningsperiod eftersom det är dyrt att förvalta, och dess energipolitiska fördelar är mycket begränsade eller obefintliga under nuvarande marknadsvillkor.
42. Europaparlamentet kräver att de anslag som inte använts genom att bidraget för energigrödor slopats ska göras tillgängliga, bland annat specifikt för stödåtgärder i samband med marknadsordningen för mjölk, särskilt i bergsområden och andra områden med särskilda svårigheter.
43. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att, huvudsakligen på grundval av artikel 69, ställa de medel som inte använts i jordbruksbudgeten och som var avsedda för marknadsstyrningsåtgärder såsom intervention, exportstöd eller lagerhållning till förfogande för att stärka ekonomin på landsbygden, särskilt landsbygdsföretag, för att uppnå målen för landsbygdsutveckling.
44. Europaparlamentet anser att direktstöd utan tvärvillkor inte längre kan försvaras. Parlamentet understryker i detta sammanhang att de nya medlemsstaterna under en övergångsperiod måste få hjälp av EU med att tillämpa tvärvillkoren.
45. Europaparlamentet förkastar med hänsyn till minskade direktstöd en utvidgning av tillämpningsområdet för tvärvillkor, så länge som medlemsstaterna och kommissionen inte uppnår några betydande framsteg med förenkling och harmonisering av kontrollföreskrifterna och kommissionen inte presenterar någon undersökning av de med tvärvillkoren förbundna kostnaderna för jordbrukarna. Parlamentet hänvisar i detta avseende till sin ståndpunkt av den 11 december 2007.
46. Europaparlamentet anser att tvärvillkoren bör begränsas till kontroller av viktiga standarder för den europeiska produktionsmodellen och sådana standarder som är tillgängliga för systematiska och harmoniserade kontroller i olika medlemsstater.
47. Europaparlamentet efterlyser en ordning där målen med tvärvillkoren eftersträvas på ett mer effektivt sätt och där de genomförs på ett mer likartat sätt i alla medlemsstater. Parlamentet uppmanar kommissionen att utarbeta tydligare riktlinjer som kan hjälpa medlemsstaterna att tillämpa tvärvillkoren.
48. Europaparlamentet kräver att man ska upphöra med att belasta djurhållningen med tvärvillkor på ett oproportionerligt sätt. Parlamentet kräver i synnerhet i detta sammanhang en kritisk översyn av vissa hygien- och märkningsstandarder (t.ex. öronmärken).
49. Europaparlamentet skulle kunna tänka sig en återhållsam anpassning av kraven för ett bevarande av GAEC samt en hållbar markförvaltning, med tanke på ändrade miljö- och produktionsvillkor (klimatförändringar, biomassa), om det garanteras att dessa nya krav genomförs på ett jämförbart sätt i hela EU.
50. Europaparlamentet anser att de EU-medlemsstater som tillämpar systemet för enhetlig arealersättning ska ha möjlighet att över en längre tidsperiod stegvis genomföra principen om tvärvillkor för att de på ett korrekt sätt ska kunna förbereda inrättandet av kontrollsystem och övertyga jordbrukarna om vikten av att respektera de fastställda normerna.

51. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att ytterligare driva på en förenkling av GJP och att på så sätt regelbundet se över lagstiftningen med utgångspunkt i hur nödvändig och ändamålsenlig den konkreta utformningen av den är. För detta bör kompletterande åtgärder föreslås, såsom förenklade regler för överlåtelse av stödrättigheter vid icke aktivering, sammanläggning av de minsta stödrättigheterna, införande av ett enhetsbidrag för små mottagare, förenkling av reglerna för den nationella reserven eller dess minskning respektive avskaffande beroende på övergången till regionalt/nationellt enhetliga arealersättningar, avstående från försäkring av stödberättigande vid icke utnyttjande och avskaffande av handskrivna register för nötkreatur samt för andra produktionsdjur inom jordbruket.
52. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att se till att utbetalningar görs i god tid, och uppmanar kommissionen att tillåta att jordbrukare betalas i förskott.
53. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att införa nödvändiga mekanismer för att säkra att importen från tredjeland uppfyller samma normer som gäller för gemenskapsprodukter i fråga om villkorlighet, livsmedelssäkerhet etc.

Säkerhetsnät

54. Europaparlamentet anser att en ytterligare riskförebyggande åtgärd som skyddsnet är helt nödvändig med tanke på den väntade ökningen av miljö- och klimatrisker samt risker för epidemier och stora pris effekter på jordbruksmarknaderna.
55. Europaparlamentet uppmärksammar att marknadsorienterad produktion, anpassat växelbruk, diversifiering, penningmarknadsinstrument, försörjningskontrakt och försäkringar utgör alla viktiga sätt för jordbrukare att gardera sig mot risker och att ansvaret för lämpliga riskförebyggande åtgärder principiellt vilar på jordbrukarna.
56. Europaparlamentet anser att för att kunna bemöta marknadens tillkortakommanden bör interventionssystemet bibehållas och omvandlas till ett säkerhetsnät som endast får tillgripas i exceptionella omständigheter och med regler baserade på trenderna på världsmarknaden.
57. Europaparlamentet stöder därför kommissionens förslag om att sänka interventionströsklarna inom området jordbruksgrödor till noll och endast i fråga om vete bibehålla en sänkt interventionströskel.
58. Europaparlamentet anser att privatekonomiska eller blandade förebyggande system, såsom allriskförsäkringar, snabbt måste utvidgas med tanke på de ökande riskerna. Parlamentet är medvetet om att detta inte kan lyckas utan offentligt deltagande i finansieringen. Parlamentet understryker att man genom att införa sådana system inte under några omständigheter får rubba de lika villkor som råder mellan medlemsstaterna. Parlamentet uppmanar kommissionen att överväga ett eventuellt införande eller främjande av ett gemenskapsomfattande återförsäkringssystem för att handskas med problem som uppstår till följd av klimat- eller miljörelaterade katastrofer.
59. Europaparlamentet uppmärksammar att praktiskt taget alla relevanta tredjeländer använder sig av sådana subventionerade system.

60. Som ett första steg anser därför Europaparlamentet att man från 2009 bör inrätta finansieringsmöjligheter för nationellt eller regionalt stöd till riskförebyggande system, och då beakta de olika potentiella riskerna inom EU. Kommissionen bör undersöka i vilken utsträckning producentsammanslutningar, sektors- och branschorganisationer samt den privata försäkringsbranschen kan involveras i systemen.
61. Europaparlamentet anser att differentierade sektoriella lösningar (som är jämförbara med lösningen inom frukt- och grönsakssektorn) troligtvis är att föredra framför övergripande lösningar eftersom villkoren inom de olika sektorerna varierar mycket.
62. Europaparlamentet anser att dessa åtgärder delvis ska finansieras inom den första pelaren på grundval av artikel 69, eftersom det handlar om åtgärder som ingår i marknadspolitiken.
63. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att undersöka möjligheten att skapa instrument för att bemöta marknads- eller klimatkriser. Dessa ska ha som föremål att hjälpa producentorganisationer och producentkooperativ att bära de merkostnader som uppstår om deras medlemmars produktion skulle minska.
64. Europaparlamentet anser att åtgärder för riskhantering och riskprevention inte får leda till att produktionsrelaterade stödåtgärder återinförs.
65. Europaparlamentet anser därför att kommissionen måste utveckla en gemensam ram för medlemsstaternas finansiering av riskhanteringssystem, med utgångspunkt i de system som redan är i bruk eller som kommissionen tidigare har godkänt, för att i största möjliga utsträckning utesluta effekter som snedvrider konkurrens och handel. Eventuellt bör gemenskapsregler införas inom den gemensamma organisationen av marknaden.
66. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att senast den 30 juni 2010 lägga fram en omfattande analys av befintliga riskhanteringssystem och möjligheter för vidareutveckling av dessa på gemenskapsnivå efter 2013.

Modulering/gräns för stödnedskärning/gradvis sänkning/minimitröskel

67. Europaparlamentet uppmärksammar att en degressiv övre gräns, modulering och budgetdisciplin vid genomförande av kommissionens förslag kunde ha en betydande spridningseffekt i vissa regioner.
68. Europaparlamentet anser att en ändring av anslagen för landsbygdsutveckling som inte är förenlig med de överenskomna (del)taken i bilaga III i det Interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006, kräver ett samförstånd mellan samtliga tre avtalsparter.
69. Europaparlamentet påpekar att det inte finns några konsekvensbedömningar om effekterna av ytterligare modulering, gradvis sänkning och minimitrösklar på arbetsmarknaden på landsbygden och regional sammanhållning. Därför måste en utvärdering göras av den första pelaren.
70. Europaparlamentet understryker att de lägre gränsvärden som kommissionen förslår skulle kunna få kännbara effekter i vissa medlemsstater och kan komma att påverka hur EU:s jordbruksstöd fördelas mellan medlemsstaterna, medan det övre gränsvärdet innebär att omkring 500 miljoner EUR överförs från den första till den andra pelaren. Parlamentet

erinrar om att allvarliga tvivel återstår om hur kostnadseffektiva åtgärderna under den andra pelaren är idag. Parlamentet anser därför att de besparingar som genomförandet av denna åtgärd skulle kunna innebära bör behållas inom den första pelaren.

71. Europaparlamentet tillbakavisar kommissionens förslag om gradvis sänkning (upp till 45 procents sänkning) i dess nuvarande form, eftersom det inte finns någon tydlig koppling mellan storleken på ett jordbruksföretag och hur välbärgat det är och det inte tas någon hänsyn till den arbetskraft som behövs för att driva ett större jordbruksföretag. Kommissionens förslag skulle innebära obefogade nackdelar för större jordbruksföretag och sammanslutningar och leda till en minskning av antalet anställda och till nedbrytning av mogna, konkurrenskraftiga strukturer samt enbart föra med sig en uppdelning av företag av stödtekniska orsaker, vilket i några delar av EU skulle leda till nedbrytning av strukturerna.
72. Europaparlamentet anser att en gradvis sänkning och/eller ett maxtak endast är motiverade utifrån en omfattande bedömning av arbetsmarknadsmässiga och regionalpolitiska konsekvenser och bara om möjlighet ges att beakta antalet heltidssysselsatta som omfattas av socialförsäkringsskydd eller särskilda företagsstrukturer (bland annat flerfamiljsföretag, kooperativa organisationer) eller de totala kostnaderna för jordbruksanställda med avseende på sänkningen. Parlamentet uppmanar kommissionen att beakta att detta inte får innebära nackdelar för mindre jordbruksföretag som bildar sammanslutningar som utgör en juridisk person i syfte att skapa stordriftsfördelar och förbättra konkurrenskraften.
73. Europaparlamentet kräver att eventuella medel från en gradvis sänkning stannar inom medlemsstaten och där används exempelvis för åtgärder enligt artikel 69 eller inom den andra pelaren. Parlamentet kräver att dessa medel ska riktas direkt till jordbrukare.
74. Europaparlamentet stöder även med tanke på Europeiska revisionsrättens årsrapport 2006 den föreslagna höjningen av minimitrösklarna, som vid en hektar eller motsvarande skulle kunna uppgå till 250 EUR i kombination med att det införs ett enhetsbidrag eller minimibelopp för små mottagare. I väl motiverade fall, där man kan konstatera stora jordbruksstrukturella skillnader i Europa, bör medlemsstaterna emellertid ges möjlighet att fastställa minimitrösklar.
75. Europaparlamentet stöder dock kommissionens ansträngningar att åstadkomma en lämplig finansiering av en framtidsinriktad politik för landsbygden inom GJP:s andra pelare även om detta mål inte bör uppnås på bekostnad av åtgärderna under den första pelaren.
76. Mot bakgrund av de redan genomgripande enskilda minskningarna påpekar Europaparlamentet att en ytterligare minskning av direktstöden på 8 procent utan uppvisande av en konsekvensbedömning inte kan godtas.
77. Mot bakgrund av utbredda krav på minskning av stora stöd anser Europaparlamentet att en progressiv modulering förefaller tänkbar, nämligen på grundval av den hittills föreliggande kunskapen och på grundval av en konsekvensbedömning, i vilken man tar hänsyn till jordbruksföretagets struktur (sammanslutningar osv.), jordbruksanställda och/eller arbetskraftskostnader samt specifika produktionsformer i de olika direktstödssystemen (t.ex. specifika problem för jordbruksföretag och regioner med intensiv djurhållning på relativt små arealer).

Parlamentet anser att medel från den progressiva moduleringen ska fördelas i enlighet med de för moduleringsmedel allmänt gällande reglerna och stanna kvar i de regioner eller medlemsstater där de erhålls.

Europaparlamentet anser att en progressiv modulering i följande form förefaller tänkbar:
vid 10 000–100 000 EUR direktstöd – 1 procent (för hela perioden 2009–2013)
100 000–200 000 EUR direktstöd – 2 procent (för hela perioden 2009–2013)
200 000–300 000 EUR direktstöd – 3 procent (för hela perioden 2009–2013)
över 300 000 EUR direktstöd – 4 procent (för hela perioden 2009–2013)

78. Europaparlamentet kräver att frivillig modulering ersätts av obligatorisk modulering.
79. Europaparlamentet anser att moduleringsmedel framför allt bör användas inom ramen för Leader-metoden för att motverka förlust av biologisk mångfald och för att bidra till riskprevention, anpassning till klimatförändringar, åtgärder för hållbar användning av biomassa, kompletterande åtgärder vid strukturreformer (den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk), säkring av produktionen i bergsområden eller öregioner och andra jämförbart missgynnade områden, kvalitetssäkring inklusive djurskyddsåtgärder, ekologiskt jordbruk, åtgärder för avsättning och anpassning till tekniska framsteg. Parlamentet kräver att samtliga dessa åtgärder riktas direkt till jordbrukare.

Den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk

80. Europaparlamentet är medvetet om att det nuvarande systemet med mjölkkvoter förmodligen inte kommer att fortsätta efter 2015, och uppmanar kommissionen att noggrant undersöka hur framtidens organisation av marknaden skulle kunna se ut. Parlamentet uppmanar kommissionen att för perioden efter 2015 lägga fram en övertygande plan för mjölksektorn som garanterar en fortsatt mjölkproduktion i Europa, inklusive i bergsregioner, avlägsna regioner eller andra regioner med särskilda svårigheter.
81. Europaparlamentet upplyser kommissionen om parlamentsbesluten¹ rörande marknadsåtgärder och mjölkfonden inom ramen för minimimjölkpaketet.
82. Europaparlamentet uppmanar alla delaktiga att utnyttja tiden fram till 2015 för att stabilisera marknadsställningarna, och förväntar sig att en klar signal ska ges rörande möjligheterna till och villkoren för en eventuell kvotökning.
83. Europaparlamentet kräver att mjölkkvoten anpassas till en ändrad efterfrågan på världsmarknaderna i enlighet med marknadens krav. Parlamentet anser därför att kvoterna på frivillig basis bör ökas med 2 procent under mjölkåret 2008/2009 för varje medlemsstat. Kommissionen uppmanas att föra ökningen till den nationella reserven. Parlamentet anser att kvoterna bör ses över årligen.
84. Europaparlamentet kräver vidare en betydande sänkning av extraavgiften för mjölkåret 2009/2010 och sedan ytterligare sänkningar under följande år för att motverka en ökning av kvotpriserna och en kvittning i efterhand i hela Europa som skulle möjliggöra en bättre kvotanvändning.

¹ Antagna texter av den 5.9.2007, P6_TA(2007)0371, P6_TA(2007)0372, P6_TA(2007)0373.

85. Europaparlamentet kräver särskilda kompletterande åtgärder för att hindra nedläggning av mjölkproduktionen i bergsregioner och andra regioner med särskilda svårigheter, i fall då alternativ till traditionell mjölkproduktion saknas på dessa platser eller då värdefulla naturområden skulle gå förlorade om jordbruksverksamheten lades ned.
86. Europaparlamentet anser att tillräckliga medel måste tillhandahållas för att bevara mjölkproduktionen, särskilt i bergsområden, de yttersta randområdena (såsom Azorerna) eller andra områden med liknande svårigheter, enligt artikel 69, till exempel genom justeringar (s.k. "top-ups") av arealersättningar (dessa kan jämföras med åtgärderna inom sockersektorn), i form av bidrag för mjölkkor, gräsmark eller utsträckt betesmark, en särskild mjölkpeng eller regionala specialprogram för stärkande eller omstrukturering av sektorn och för främjande av vissa kvalitetsprodukter.
87. Europaparlamentet anser att en reviderad artikel 69 ytterligare skulle kunna användas för att stärka producent- och branschammanslutningar.
88. Europaparlamentet ber kommissionen och medlemsstaterna att undersöka en eventuell icke-linjär höjning av de nationella kvoterna för att genomföra ytterligare kvotökningar för medlemsstater där produktionskvoterna traditionellt har varit för låga.
89. Europaparlamentet anser att en särskild fond (mjölkfond) måste inrättas för finansiering av åtgärderna. Fonden skulle delvis kunna finansieras genom de besparingar som görs i samband med reformen av sektorn.

Övrigt

90. Europaparlamentet uppmärksammar att det europeiska jordbrukets styrka och framtid ligger inom områdena regionala och traditionella produkter, andra produktkategorier av erkänt hög kvalitet samt förädlingsprodukter.
91. Europaparlamentet uppmanar i detta sammanhang kommissionen att införa ett "europeiskt märke" för att identifiera kvaliteten på den europeiska livsmedels- och jordbruksproduktionen på den europeiska marknaden såväl som på de internationella marknaderna och att kartlägga de strikta bestämmelser avseende miljö, djurskydd och livsmedelssäkerhet som produktionen är underställd.
92. Europaparlamentet uppmanar därför kommissionen att presentera en omfattande strategi för att förbättra marknadsföringen av europeiska kvalitetsprodukter på hemmaplan och i utlandet, t.ex. genom informationskampanjer och säljfrämjande åtgärder, stöd till inrättande och utveckling av producentorganisationer eller andra former av branschorganisationer samt genom införande av en målinriktad märkning som i synnerhet innehåller information om de använda råvarornas ursprung och som är tydligare och mer genomsynlig för konsumenterna.
93. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att i samband med budgetjusteringen öka avsättningen av medel för informationskampanjer och säljfrämjande åtgärder inom den inre marknaden och på världsmarknaden.
94. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att överväga om det i fråga om GJP skulle behövas en verklig kommunikationspolitik som inte endast främjar och marknadsför

jordbruket, utan som även ska syfta till att minska klyftan mellan jordbrukssektorn och det övriga samhället.

95. Europaparlamentet anser att producent- och branschorganisationerna ytterligare måste stärkas och stödjas, framför allt i de medlemsstater där det finns få sådana organisationer, för att jordbrukarna ska få en bättre marknadsställning gentemot detaljhandeln och grossistledet, och att kvalitetssäkringssystem inom produktionskedjan för livsmedel, inklusive alternativ till hittillsvarande produktionsmetoder, samtidigt bör främjas.
96. Europaparlamentet uppmanar kommissionen och medlemsstaterna att vidta nödvändiga åtgärder för att motarbeta spekulation, kontroll av livsmedelsmarknaden och skapandet av karteller inom livsmedelsindustrin vilka utnyttjar bristerna i lagstiftning och kontroll, frånvaron av producent- och konsumentorganisationer och bristen på lämplig infrastruktur för att som sitt enda mål öka vinsterna, sänka de priser som betalas till producenterna och öka konsumentpriserna.
97. Europaparlamentet beklagar att kommissionen har försummat möjligheten att ta ett större helhetsgrepp på problemen med den ökade importen av livsmedel och foder som inte är förenliga med EU:s standarder och sålunda riskerar att undergräva EU:s landvinningar i fråga om miljömässiga, djurhållningsmässiga och sociala villkor för offentligt stöd. Parlamentet uppmanar kommissionen att föreslå åtgärder för att så fort som möjligt komma till rätta med denna situation och se till att gemenskapens miljö- och hälsobestämmelser respekteras.
98. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att snabbt utveckla en omfattande metod för genomdrivande av europeiska icke-kommersiella intressen, särskilt frågan om erkännande och skydd av geografiska beteckningar, djurens välbefinnande och hanteringen av importerade djur- och växtprodukter, i världshandelsdialogen, i syfte att undvika att europeiska producenter utsätts för illojal konkurrens och att problem som gäller djurs välbefinnande och miljöproblem överförs till tredjeländ. Parlamentet uppmanar kommissionen att i WTO-förhandlingarna aktivt torgföra begreppet kvalificerat marknadstillträde för att främja hållbarhetsstandarderna inom jordbruket.
99. Europaparlamentet uppmärksammar att det europeiska jordbruket inte heller i framtiden kommer att kunna klara sig utan ett passande yttre skydd. Därför begär parlamentet att man ställer samma krav beträffande kvalitet och säkerhet på de produkter som importeras från tredjeländer, som man ställer på de produkter som framställs i EU.
100. Europaparlamentet anser att avvecklingen av exportstöden måste kompenseras genom säljfrämjande åtgärder i tredjeländ.
101. Europaparlamentet påpekar att det med hänsyn till klimatförändringarna avtecknar sig två viktiga utmaningar för jordbruket, dels en minskning av växthusgasutsläppen som förorsakar klimatförändringar, dels en anpassning till konsekvenserna av klimatförändringarna. Parlamentet betonar att detta innebär att jordbruket står inför två utmaningar, nämligen att minska sina egna utsläpp och samtidigt anpassa sig till de förväntade konsekvenserna av den globala klimatuppvärmningen.
102. Europaparlamentet påpekar att klimatförändringarna inte enbart utgör ett miljöproblem utan även ett socioekonomiskt problem. Därför måste miljöhänsynen och miljöinsatserna inom jordbrukssektorn, som är en av de mest sårbara sektorerna och direkt beroende av

klimatförhållandena, beakta nödvändigheten av att garantera den ekonomiska och sociala bärkraftigheten på landsbygden.

103. Europaparlamentet erinrar om att jordbrukets bidrag till växthuseffekten (jordbruket ger upphov till två kraftiga växthusgaser, nämligen metan och dikväveoxid) är begränsat och minskar inom hela EU tack vare de åtgärder som redan tillämpas inom ramen för GJP såsom tvärvillkor, miljövänligt jordbruk och andra landsbygdsutvecklingsåtgärder.
104. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att undersöka i vilken utsträckning dessa resultat kan förbättras ytterligare genom att jordbruket införlivas i Kyotomekanismerna.
105. Europaparlamentet anser att tillhandahållandet av förnybar energi från jordbruket inte ensidigt får vara till nackdel för djurhållning, befolkningarnas livsmedelssäkerhet i Europa och övriga världen, och inte heller för hållbarhet och biologisk mångfald. Parlamentet uppmanar därför kommissionen att genomföra en konsekvensbedömning avseende den inverkan som främjandet av förnybar energi har för försörjningsberedskapen och miljövården och kräver att lämpligt stöd tillhandahålls för forskning och införande av ny och effektiv energiteknik som till fullo utnyttjar alla de möjligheter som biomassa erbjuder (t.ex. andra generationens biobränslen). Parlamentet betonar än en gång med eftertryck att biogasanläggningar som använder animaliska biprodukter på kort sikt erbjuder den största och mest hållbara tillväxtpotentialen för ytterligare energi från biomassa.
106. Europaparlamentet understryker det starka sambandet mellan jordbruksverksamhet och vattenkvalitet respektive vattenkvantitet och betonar att de påfrestningar som jordbruket utsätter vattenmiljön för måste hanteras på ett hållbart sätt. Parlamentet anser att miljölagstiftning i kombination med principen om att förorenaren betalar bör vara den vägledande principen för att effektivt uppnå en hållbar vattenförvaltning och miljömålen.
107. Europaparlamentet anser att systemet med jordbruksstöd måste vidareutvecklas även efter 2013 och uppmanar kommissionen att senast den 30 juni 2010 presentera en omfattande analys av tänkbara sätt att förändra systemet, framför allt med tanke på att jordbrukarna inom EU behöver en långfristig och tillförlitlig planering, bland annat genom att utarbeta strategiska målsättningar för att utveckla det europeiska jordbruket på ett sätt som främjar det innovativa klimatet, markutnyttjandet, produktkvaliteten, jordbrukarnas inkomst, miljöskyddet samt livsmedelssäkerhet. Parlamentet uppmanar kommissionen att analysera hur avsevärda administrativa förenklingar kan genomföras, framför allt när det gäller årliga bidragsutbetalningar på mindre än 20 000 EUR per stödmottagare.
108. Europaparlamentet påpekar att biologisk mångfald påverkas, skapas och hotas av jordbruket. Det behövs ansträngningar på global, lokal och europeisk nivå för att skydda de värdefulla ekosystemtjänster som existerar tack vare den biologiska mångfalden, nämligen luft- och vattenrening, pollinering av grödor och skydd mot erosion.
109. Europaparlamentet påpekar att landsbygdsutvecklingen (och dess finansieringsinstrument EJFLU), i sin egenskap av GJP:s andra pelare, är av stor regional betydelse under den nuvarande programperioden 2007–2013. Parlamentet uppmanar kommissionen att utnyttja möjligheterna till ett mer sammanhängande genomförande av de regionalpolitiska programmen (strukturfonderna) för att åstadkomma ett integrerat tillvägagångssätt på områden där synergier kan uppnås.

110. Europaparlamentet anser att landsbygdsutveckling inte kan åstadkommas utan jordbruksverksamhet, och att målsättningen måste vara att garantera ekonomisk hållbarhet för invånarna i landsbygdsområdena och förbättra deras livskvalitet.
111. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att lägga fram en sammanhängande uppsättning förslag som syftar till att bevara och utveckla hållbar jordbruksverksamhet, särskilt i mindre gynnade områden och i områden med naturbetingade nackdelar, eftersom dessa är nödvändiga för att skydda den biologiska mångfalden och bevara ekosystemen.
112. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att stärka politiken för forskning och tekniköverföring, bland annat för att främja miljö- och ekosystemvänligare produktionsmetoder som kan bidra till ett hållbart jordbruk.
113. Europaparlamentet uppmärksammar de framgångsrika projekt runtom i EU där man genom samarbete på lokal och regional nivå mellan jordbrukare, miljögrupper och myndigheter har lyckats minska jordbrukets effekter på miljön.
114. Europaparlamentet anser särskilt att ett framtida system i större utsträckning måste koncentreras på aspekter som rör social, ekonomisk och territoriell sammanhållning och integrerad utveckling av landsbygden och stadsnära områden, stärkande av nyckelsektorer inom jordbruket, betalning för prestation respektive kompensation för särskilda belastningar samt riskhantering. I samband med detta måste förhållandet mellan den första och andra pelaren ses över fullständigt.
115. Europaparlamentet anser att EU:s jordbruk kan tillhandahålla miljövänliga lösningar för de mest överhängande problemen i vårt urbaniserade samhälle, även i stadsnära områden, och således kan bidra till att uppnå Lissabonmålen och målen i Göteborgsagendan.
116. Europaparlamentet uppmärksammar den särskilda roll som jordbrukare i stadsnära områden spelar. Jordbrukare och markförvaltare i stadsnära områden kan främja lösningar som uppfyller både Lissabonmålen (kunskap, forskning, innovation) och Göteborgsmålet (hållbarhet).

o

o o

117. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till rådet och kommissionen.